
Vraždy v Cherringhamu

Krvavá čepel

Matthew Costello • Neil Richards

Ray Stroud opatrně kráčet po bílé čáře uprostřed silnice, která vedla k Cherringhamskému mostu. Dnešní noc byla tak zatraceně tmavá – měsíc nesvítíl, sotva rozlišil travnaté okraje vozovky po obou stranách, ale pole za nimi už neviděl, přestože věděl, že někde tam za křovím jsou.

Když odcházel z druhého mejdanu (*nebo to byl už třetí?*), uzavřel takovou směšnou malou sázku sám se sebou: že dojde až k mostu bez toho, že by ho srazilo nějaké auto nebo neviditelný kandelábr, a zatím to vypadalo docela dobře.

Určitě k tomu přispělo, že ve tři hodiny ráno po téhle silnici sotvakdy něco projelo.

Ale na druhé straně, kdyby se v této noční době *hnalo* z kopce nějaké auto, dalo se počítat s tím, že za volantem bude sedět jiný opilý nebo zkouřený starý hipík, jako byl Ray.

Tak to bych tu blbou sázku prohrál, pomyslel si.

Pak ho napadlo: *Oč jsem se vlastně vsadil?*

Nakonec si vzpomněl: Když dojde až k mostu a přežije to, ubalí si další cigáro. *Hurá! To by bylo docela fajn...*

Díval se před sebe a dál soustředěně kladl jednu nohu před druhou na bílou středovou čáru.

Byl si dobře vědom, že při chůzi dost vrávorá. *Nemáš se co divit, Rayi, ty starej pardále. Však jsi do sebe hrnul pivo poctivejš osm hodin v kuse.*

Ale na druhé straně – osm hodin není zas *tak* moc.

Jak stárnu, nějak začínám ztrácet výdrž.

Pak si vzpomněl – *no jasně!* Na zahradě vzadu za Jezovým domem přece také potají vykouřil jeden joint. *Hodně jemný pokouření. Ale po čase je to přece jen cejtit.*

Žádný div, že se mu chvílemi zdálo, jako by se mu bílá čára pod starými teniskami nějak kroutila.

Zamžoural na oblohu. *Za chvíli už bude světlo. Rozhodně nejvyšší čas zalízt do postele.*

Všechn ten blázinec kolem Cherringhamské regaty mu pořádně zamíchal s hodinami, které obvykle věnoval spánku – a to ještě ten slavný podnik ani nezačal.

Představa, že by měl pracovat, ho nijak zvlášť nelákala, ale prachy nebyly k zahození. Jenom samotné přípravy k regatě zabraly řadu dní, kdy ho bolely ruce i nohy a na dlaních mu naskákaly puchýře.

Celý týden vylepoval po městečku plakáty a zaměstnali ho i prací v terénu, takže stříhal a prořezával keře, sekal trávu, rozmísťoval cedule se zákazem parkování a vykládal z nákladních aut bedny s pivem. *Jo, po tomhle člověk dostane nějakou žízeň...*

A protože mu peníze vypláceli na dlaň, naprosto přirozeně se k tomu také pojily dlouhé noci, během kterých mzdu propíjel. Vůbec mu to nedělalo těžkou hlavu. Pořád mu každý den několik babek zbývalo, a ty ukládal do tajné plechovky od čaje, kterou měl v příborníku na *Magnolii*, své staré báře vyvázané o kousek výš nahoře na řece. *Stará, ale pořád se drží na vodě!*

Jak se dalo čekat, někteří místní lidé regatu doslova nenáviděli. Bylo jim proti srsti, že se naráz v městečku objevila spousta cizích přivandrovalců. Většina jeho parťáků, se kterými se scházel u Ploughmana, se na to dívala stejně: „Všichni ti nafoukaní parchanti s nablejskanejmá kárama a velkejma bílejma loděma a party stanama a stánkama, kde prodávají Pimm’s a podobný brečky, by se měli sebrat a táhnout sakra zpátky do Londýna!“

Ovšem i někteří lidé z cherringhamské honorace, kteří vyrostli v městečku a blízkém okolí, měli plné zuby regaty a všeho, co se k tomu pojilo. Ty zase rozčilovalo, že se prázdná pole plní stany a nákladáky a přijíždějí tam všelijací trhovci v odrbaných džínsách, kteří si tam staví stánky a opékají burgery a roztahují se tam s dodávkami, které jsou upravené na pojezdne čajovny, a tu a tam některý z nich něco štípně.

Zatracená regata – všude kolem hotová noční můra!

Pravda byla nepříjemná, Rayovi to ale ani v nejmenším nevadilo. Bohatí nebo chudí, pro něho to vyšlo nastejno. Koneckonců to trvá jen několik červnových dní a on si díky tomu přijde na slušných pár liber.

Rozhlédl se kolem a uvědomil si, že došel až k mostu. *To je zajímavý – kvůli tomu přemejšlení mi půlka cesty uběhla jako nic...*

Na polích při pravém břehu níž po řece sotva zahlédl obrysy velkých otevřených stanů, které celý týden pomáhal stavět. V mizerném světle nejasně viděl po obou stranách starého kamenného mostu barevné prapory a vlajky, nezbytnou součást výzdoby kvůli regatě, které ovšem teď v noci vypadaly tmavé a šedivé.

Pod mostem slyšel hučet řeku, jak se přelévala přes jez a bublala na kamelech. Přímou před ním se objevil obrys mýtné budky stojící uprostřed mostní vozovky.

Dobře, velmi dobře – došel až sem a pořád je naživu.

Takže jsem vyhrál!

Podařilo se mu zvládnout opravdu heroickou výzvu. Je čas ubalit si cigaretu.

Opustil bílou středovou čáru, přešel k užoučkému dlážděnému chodníku na okraji mostu, opřel se o kamenné zábradlí a stáčil si cigaretu.

Pak ji zapálil a zhluboka vdechl kouř.

Ach, není nic lepšího než první cigareta po ránu.

Nebo že by to byla ta poslední v noci? Hmm, to je opravdu obtížná intelektuální otázka...

Shlédl dolů na hladinu Temže, která se leskla o šest metrů níž a svižně se hnala mezi oblouky mostu.

Pak se otočil a podíval se proti černému proudu řeky. Předjití obloha dávala právě dost světla na to, aby rozlišil dlouhou řadu bárek a hausbótů kotvicích u levého břehu v řadě dlouhé skoro kilometr, jež se táhla nahoru směrem k inglestonskému kostelu.

Zahlédl i svou bárku *Magnolii*, i když jen jako tmavý stín až skoro na konci řady.

Na žádném člunu se nesvítilo. Všichni spali jako dudci. *Ti mají kliku, šmejdi.*

Ale všichni přece nespali. Na černé vodě nedaleko *Magnolie* postřehl nějaký rychlý pohyb.

Přimhouřil oči, aby lépe viděl. Copak to je – že by nějaká plovoucí troska? Kmen starého stromu, který proud snáší po řece?

Nebo je to člun a v něm nějaký syčák, který přemýšlí, co by vyvedl za lumpárnu?

Během posledního týdne došlo k několika vloupáním. Také se objevilo pár případů vandalismu. To se ostatně v době konání regaty dělo pokaždé, když se do městečka přivalila tlupa lidí od kolotočů a podobná cháska.

Něco podobného se nakonec dalo čekat, protože v tomto týdnu se v Cherringhamu objeví spousta mladých povalečů z velkých měst, kteří hledají, kde by si přivydělali, a také koukají, co by mohli kde šlohnout.

Nějak jim to nemohl mít za zlé. Ray ze svých, ehm, zážitků na volné noze věděl svoje. Když někdo nechá otevřené dveře nebo okno, dá se to víceméně chápat jako pozvání, aby si člověk pomohl, no ne?

Ale že by se o to někdo pokusil na *Magnolii*? S takovým otápkou by si to rychle vyřídil! *S Rayem Stroudem si nikdo zahrávat nebude!* pomyslel si a vyplivl kousek tabáku, který ucítil na jazyku.

Hmm.

Ta věc na vodě se přiblížila.

A byl to člun – malá veslice.

Podle rychlosti, jakou loďka plula, ten uvnitř dobře věděl, jak s takovým člunem zacházet.

Rázné, pravidelné záběry, listy vesel se zařezávaly do vody bez nejmenšího šplouchnutí a loďka se k němu přibližovala hodně rychle.

To bylo zajímavé. Co za idiota může veslovat po řece teď, když je ještě noc a je tma jako v pytli? Že by trénoval na regatu? Navíc míří pryč od městečka.

Ne, to přece vůbec nedávalo smysl, tenhle člun v noci na řece... takový mrňavý laminátový prcek.

Když se loďka přiblížila ještě víc, Ray napínal zrak a pokoušel se rozpoznat veslaře, jenže to bylo těžké, protože ten, co v ní seděl, byl k němu otočený zády.

Rozhodně šlo o chlapa – o tom se nedalo pochybovat. Jasně se to dalo poznat podle jeho postavy: široká ramena, mohl být i dost vysoký. Oblečený celý v černém jako maník ze speciálních jednotek, jak bývají ve filmech. Černou vlněnou čapku měl staženou hluboko přes uši, takže hlavu ani nebylo pořádně vidět.

Malá veslice se přihnala až pod Raye a pak vklouzla pod most, takže ji ztratil z dohledu.

A je pryč. No co, to není má starost.

Ray si uvědomoval, že kdyby přešel na protější stranu mostu a podíval se dolů, možná by dokázal pohlédnout tomu chlapíkovi do obličeje.

Jenže, sakra, on spíš bude hledět dostat se domů na *Magnolii*, uvařit si pořádný hrnek čaje a na chvíli zavřít oči, protože už to moc potřeboval.

Nedopalek vlastnoručně ubalené cigarety sevřel mezi palec a ukazováček a odstřelil ho do řeky; pak zamířil přes most a z něho sešel dolů na říční břeh.

V době, kdy Ray došel ke své bárce, se na obloze objevil první váhavý náznak svítání, ale jinak zůstávalo nebe pořád černé. Přešel po můstku na palubu a odemkl malou kormidelnu.

Proboha. Věděl, že v sedm by měl být na nohou a přidat se k chlapům, kteří budou vykopávat odvodňovací strouhu kolem největšího stanu, který bude sloužit jako pivnice.

Tři hodiny spánku. No jo, to zvládnou...

Otevřel dvířka a chystal se sejít do podpalubí, ale znovu ho upoutal nějaký pohyb na řece.

Napřed ho napadlo, že to bude ten veslař, který se teď vrací.

Ba ne.

Tohle nebyla žádná mrňavá veslice.

Kolem plulo něco většího.

Přešel na kraj paluby, aby měl lepší výhled.

Šest metrů dlouhá loď, pěkně vysoká, bílá a supermoderní – rozhodně musela být nějakého pracháče... Jachta klouzala podél vyvázaných bářek dolů po řece.

Ve vrcholícím létě nic divného.

Jenže na lodi nesvítilo vůbec žádné světlo.

Dokonce tam ani neběžel motor...

A u kormidla nikdo nestál.

Luxusní plavidlo za sto táců... a jen tak plyne s vodou dolů po řece?

Loď duchů...

Ray se díval, jak se jachta sune kolem a míří k Cherringhamskému mostu.

Na trupu si přečetl zlatým písmem vyvedené jméno lodi *Mary Lou*.
A u toho „Kajmanské ostrovy“.

Ray zavrtěl hlavou.

Tohle je problém někoho jinýho, pomyslel si. Má si na svou loď dávat větší pozor...

Otočil se a zamířil do podpalubí.

Nejvyšší čas se trochu prospat.

Zavřel za sebou dveře kormidelny a brzy úplně zapomněl na obě lodi.

Přeložil Jan Mrlík